

מסורת הש"ס

6) מ"א ולא עוד אלא שכתבין את רבו וכוונתו לרבו שער שחרורו. 7) נלתי לר' יוחנן. 8) נלתי לר' יוחנן. 9) נלתי לר' יוחנן. 10) נלתי לר' יוחנן. 11) נלתי לר' יוחנן. 12) נלתי לר' יוחנן. 13) נלתי לר' יוחנן. 14) נלתי לר' יוחנן. 15) נלתי לר' יוחנן. 16) נלתי לר' יוחנן. 17) נלתי לר' יוחנן. 18) נלתי לר' יוחנן. 19) נלתי לר' יוחנן. 20) נלתי לר' יוחנן. 21) נלתי לר' יוחנן. 22) נלתי לר' יוחנן. 23) נלתי לר' יוחנן. 24) נלתי לר' יוחנן. 25) נלתי לר' יוחנן. 26) נלתי לר' יוחנן. 27) נלתי לר' יוחנן. 28) נלתי לר' יוחנן. 29) נלתי לר' יוחנן. 30) נלתי לר' יוחנן. 31) נלתי לר' יוחנן. 32) נלתי לר' יוחנן. 33) נלתי לר' יוחנן. 34) נלתי לר' יוחנן. 35) נלתי לר' יוחנן. 36) נלתי לר' יוחנן. 37) נלתי לר' יוחנן. 38) נלתי לר' יוחנן. 39) נלתי לר' יוחנן. 40) נלתי לר' יוחנן. 41) נלתי לר' יוחנן. 42) נלתי לר' יוחנן. 43) נלתי לר' יוחנן. 44) נלתי לר' יוחנן. 45) נלתי לר' יוחנן. 46) נלתי לר' יוחנן. 47) נלתי לר' יוחנן. 48) נלתי לר' יוחנן. 49) נלתי לר' יוחנן. 50) נלתי לר' יוחנן. 51) נלתי לר' יוחנן. 52) נלתי לר' יוחנן. 53) נלתי לר' יוחנן. 54) נלתי לר' יוחנן. 55) נלתי לר' יוחנן. 56) נלתי לר' יוחנן. 57) נלתי לר' יוחנן. 58) נלתי לר' יוחנן. 59) נלתי לר' יוחנן. 60) נלתי לר' יוחנן. 61) נלתי לר' יוחנן. 62) נלתי לר' יוחנן. 63) נלתי לר' יוחנן. 64) נלתי לר' יוחנן. 65) נלתי לר' יוחנן. 66) נלתי לר' יוחנן. 67) נלתי לר' יוחנן. 68) נלתי לר' יוחנן. 69) נלתי לר' יוחנן. 70) נלתי לר' יוחנן. 71) נלתי לר' יוחנן. 72) נלתי לר' יוחנן. 73) נלתי לר' יוחנן. 74) נלתי לר' יוחנן. 75) נלתי לר' יוחנן. 76) נלתי לר' יוחנן. 77) נלתי לר' יוחנן. 78) נלתי לר' יוחנן. 79) נלתי לר' יוחנן. 80) נלתי לר' יוחנן. 81) נלתי לר' יוחנן. 82) נלתי לר' יוחנן. 83) נלתי לר' יוחנן. 84) נלתי לר' יוחנן. 85) נלתי לר' יוחנן. 86) נלתי לר' יוחנן. 87) נלתי לר' יוחנן. 88) נלתי לר' יוחנן. 89) נלתי לר' יוחנן. 90) נלתי לר' יוחנן. 91) נלתי לר' יוחנן. 92) נלתי לר' יוחנן. 93) נלתי לר' יוחנן. 94) נלתי לר' יוחנן. 95) נלתי לר' יוחנן. 96) נלתי לר' יוחנן. 97) נלתי לר' יוחנן. 98) נלתי לר' יוחנן. 99) נלתי לר' יוחנן. 100) נלתי לר' יוחנן.

יאל למירוס. דאי לאו דשמרריה לא הוה שניק ליה למנסך נת חורין: כל כך יש צידך. משמיה דרבי ואני שונה וחכ"א אינה מקודשת: שער אירוסין. הרי את מקודשת לי וקדשה זו: דרבה בר רב שילא לקמן: השיאו אשה. דאי לאו דשמרריה לא הוה מעבד אירוסא על ידו: ואיכו עבדי אירוסא. ששאל את שפתחו: לאי בו והסקדשי גרידא ודאי שמררה מעיקרא אבל השתא דלמר לה לאי בו והסקדשי בו וזה יהיה לך שטר שחרור ושטר ארוסין גלי מילמיה דלא שמררה אלא כהאי: ר"מ פנר י"ג נלשון. הרי את מקודשת לי לישן שחרור וה"ק הו ראויה להסקדש לי בו והסקדשי בו: שפתיס תפילין בפני רבו. אין דרך עבד להניח תפילין דמ"ע שהימן גרמא היא דלילה לאו זמן תפילין הוא: אפטרופוס. על נכסיו דאי לאו דשמרריה לא הוה חשיב ליה: הרי זה לא יאל למירוס גרסקין: אמרו לפניו. לפני ר' יוחנן: אי אשה מודה. דלל ישתעבדו אינו לשון שחרור ולא לשון הפקר אלא לא יעריסיה בעבודתה אבל וולדות היולאין ממנה מעכשיו עבדים הם ואמאי סופין לשמררה ויפסדו ולדות מכלא ולהבא שאל זה אביהם קן: ה"ג כי אסא רב שמואל כו' ולא גרסי' אלא. ופליג אלרבי דימי ואמר לא קן אמר רבי יוחנן אלא קן אמר: ועושין לה קורס רוח. ואס אין רוחה דמקדשה בלא שחרור יתחרכו: אין לו סקסא. ואפי' בשטר: לא מוריס. שאין ירושה אלא דבר שיש בו ממון: וסא כי אסא רב דימי כו'. ויבון דלמר אל ישתעבדו בה פקע ליה ממונה מינה וקאמר יורשין כותבין לה גט שחרור: עשוסא היא. כדאמרינן לעיל דהוא לא היה לשמררה: ופרכינן מאי עשוסא. דרב דימי דלא אמר האב בלשון שחרור: הא אמר. הרי את נת חורין לא הו קפדי רבי אמר ורבי אפי' עלה: כרב שמואל כר יהודה סבירא לי. דלמר לא א"ר יוחנן קן ולא אמרו לו רבי אמר ורבי אפי' קן ומיין דקאמר יעשה לה קורת רוח לא מנע כח היורשין ממנה אלא כהן תלה: דוסקדשה. קריה: דעבדי עבדים של ישראל היו ומכרו לעבד כוכבים ותנן (לקמן דף מג): המוכר עבדו לעבד כוכבים יאל למירוס: כלו מרוסא כפראי. כלו אזוייהא האחרונים עובדי כוכבים: אסו. העבדים: לקמיה דרבינא. להמירן בננות ישראל: אסדו אכני מרוסויכו קמאי. מרו על בני אזוייכו הרשעוים ונקשו מהם לכבוד לכה גט חירות: אין לו פנסא. דאירוסא לבניו לא מורית והא גמי כי זכניה פקע כספיה מיניה ואירוסא הוא דהוה ליה גביה ואירוסא לאו ירושה היא להוריסה לבניו: כרב דימי סבירא לי. דלמר אל ישתעבדו להו ופקע להו ממונה מינה וקאמר כותבים לה גט שחרור: הא אמרה בלשון שחרור. לבניו: ומפסדי ליה מינאי. כדאמרינן בלשון שחרור. לטוקא לברור לו דמים יפח כמה שהוא נישוס בשוק שהי לריך העבד לכבוד שטר על חלי דמיו: דין: מוקמינן אפטרופוס.

השולח פרק רביעי גיטין

מ.

עין משפט
גר מצוה

עד א מ"י פ"ו מהלכ
עבדים הלכה כ'
טושיע י"ד פ"י רבו קפ"י
טט וטפ"ק מה:
עוד ב ג ד מ"י פ"ח מהל'
עבדים הלכ' ח טמנ
עשין פו טושיע י"ד פ"י
רבו טפ"ק ע וטושיע:
א"ר פ"י ד טפ"ק י"ג:
עו ה מ"י פ"ה הל' ד
טמנ טט טושיע י"ד
טט טפ"ק עו:
עו ו מ"י פ"ח מהל'
עבדים הלכה י' טמנ
טט טושיע פ טפ"ק ע
טושיע ח"ת טמנ טט
ט"ד:
עו ז מ"י פ"ח מהל'
עבדים הלכה י' טמנ
טט טושיע י"ד פ"י רבו
טפ"ק עו:
עו ח מ"י פ"ח הל'
טמנ טט טושיע
טט טפ"ק טו:

תוספות ר"ד

אריביל עבד שהניח
תפילין בפני רבו יצא
לחירות. פי' עבד לאו בר
תפילין הוא ותפילין מות
עשה שהוכן גרמא הוה
ולילה לאו זמן תפילין
הוא ושבת גמי לאו זמן
תפילין הוא ועבד איתקש
לאשה איתביה ליה סבו
רבו או שעשאו סבו
אפטרופוס או שהניח
תפילין בפני רבו או שקרא
ג' פסוקים בב"ה בפני
רבו הרי זה לא יצא
לחירות אמר רבא בר
שילא כשרבו הניח לו
תפילין וכן נמי אם השוא
רבו אשה יצא לחירות
וכופין אותו לכבוד לו
נט שחרור: אמר אמימר
הפסקי את עבדו ומת
אוחו העבד אין לו תקנה
מ"ס נטא לא קני ליה
אירוסא הוא דאיכא גביה
ואירוסא לבריה לא מורית.
פי' שאין קנין האסור
לגלוא כלו מרווחתו לבניו.
ולוא לרבי אמימר דאמי
ההוא סקרתא דעבד
ואדוכן לגויס. פי' עיר
של עבדים כדאמרינן בפ'
ביב מעבדין בני עיר של
יהודי כס הקרתא דרשי
גלוא כלו מרווחתו לבניו.
פי' הגויס שקאמי
אוח לקמיה דרבינא אמר
להו ויל אהרוז אבני
מרווחת קסא ולכתבו לבו
גיסא דהירוחא כו' ותנן
לקמן המוכר עבדו לגויס
יצא לחירות אבל צריך
נט שחרור להחירו בבת
ישראל והלכתא כרבינא
שום הירוש יכול לשחרר
ואע"י דליכא עליה אלא
קנין אסור בלחור. ההוא
עבדא דהוה לבי חור
קס חוד מטיירו ושחררתי
לפנא דרייה אמר אידך
השתא שמעי רבנן ומפסדי
ליה מינאי כי אמרינן לקמן
מי שחזיו עבד ודחיו
בו חורין כופין את רבו
ועשין אוחו בו חורין
וכותב לו שטר על חצי
דמי אול אקנייה לבנו
קטן שלהה רב יוסף בריה
דרבא קמיה דרב פפא
שלה ליה כאשר עשה
כן יעשה לו במלוו ישיב
כרואי אן קים לן ביעקב
דמיקרא דרתיא לגבי

לאפוקי מר' יוסי דלמר זמנו של שטר מוכר עליו אע"ג דרב גופיה פסיק כוונתו כהיא פקדא דהתם לשפירא דשטרלא אחזין יאכל הכא למאן דלמר בכליו של מקנה לא מהי בכליו של קונה וכן כולו של פירש כהובז (כ"מ מו). דלוי דלמר בכליו של מקנה כולו של קונה ואין נראה כיון דלמר דגולא נמן לבנו לא מהי אלא בענין זה כמו לרב נחמן דלמר פירי לא עבדי חליפין משום דבעין דומיא דעללו ולא אמרינן דהואיל דלוי שיה פרוטה קני כל שכן פירות שיש אלף זוז דליכא הנאה טפי דגמר ומקני ועוד אמרינן נדרים בשפותין (דף מה): כשרבו הניח לו תפילין. ולא משום דלא מעיבד ליה אירוסא דמנכך עליהן ואיכא ברכה לבטלה עשה סוכה ולבז ושופר וכמה מלות עשה שהשים מנכרות אלא משום דאין עבדים גרסינן בתפילין ואי לאו דשמרריה לא הוה מנח ליה: אורתו העבד אין לו תקנה. פירוש לא נצט חורין ולא בשפה כדפירש בקונטרס לעיל) ואין נראה מדלמר לעיל (דף נה). עבד שנכתב מניח האסורין כו' ולא עוד אלא שכופין את רבו ועושה אותו כן חורין ואם קא משמע לן פשיטא דכופין אותו כיון דאסור בשפחה וצבת מורין כמו חליו עבד ותלוי כן חורין וכן הא דלמר תירושלמי דהיכא דלמר שחררו כופין את היורשים משום מלוה לקיים דברי המת תיפוק ליה משום דאסור בשפחה וצבת חורין ופי' כנראה דכריתות (דף מד): אמרינן דסבר' א"ר יוחנן המפקד עבדו יאל לחירות ודמי גט שחרור ומעוכב גט שחרור אוכל בתרומה ומתפנאל כיון דחולל בתרומה דשי נמי בשפחה ולכן נראה דאין לו תקנה צבת חורין קאמר אלא בשפחה. פי' צריך ואין לו תקנה. תימה דמיקשי ליה מאידך דרבי יוחנן דלמר לעיל (מה). עבד שנכתב מניח האסורין כו' ולא עוד אלא כופין את רבו אלמא יש לו תקנה: הא אמרה בלשון שחרור הכי נמי. תימה דלעיל קאמר אלרבי יוחנן אי הכי המפקד עבדו ומת נמי יהא משתמח בלא גט דעבדו כלשמו והכא משמע דבעי גט ושמח לעיל אמר כרב שמואל כר רב יהודה דהכא אי נמי הכא בעי גט מדרבנן שלא יאמר לו עבדי אמר כדלמר לקמן למד מנא בינא כדלמי אהרביס: וכתב

יצא לחירות) א"ל רבי יוחנן כל כך יש בידך ואני שונה הכותב שטר אירוסין לשפחתו ר"מ אומר מקודשת וחכ"א אינה מקודשת כדאמר רבה בר רב שילא כשרבו הניח לו תפילין הכא נמי כשרבו השיאו אשה ומי איכא מידי דלעבדיה לא מעבד ליה אירוסא ואיהו עבד אירוסא אמר ר"ג בר יצחק הכא במאי עסקינן דאמר לה צאי בו והתקדשי בו רבי מאיר סבר * יש בלשון הזה לשון שחרור ורבנן סברי אין בלשון הזה לשון שחרור א"ר יהושע בן לוי עבד שהניח תפילין בפני רבו יצא לחירות * ומתיבי ליה הימנו רבו או שעשאו רבו אפטרופוס או שהניח תפילין בפני רבו או שקרא שלשה פסוקים בב"ה כ"ג בפני רבו ה"ו לא יצא לחירות אמר רבה בר רב שילא יכשרבו הניח לו תפילין כי אתא רב דימי א"ר יוחנן מי שאמר בשעת מיתתו פלונית שפחתי אל ישתעבדו בה לאחר מותי כופין את היורשים וכותבין לה גט שחרור * אמרו לפניו רבי אמר ורבי אפי' רבי אי אתה מודה שכניה עבדים כי אתא רב שמואל בר יהודה אמר רבי יוחנן מי שאמר בשעת מיתתו פלונית שפחתי קורת רוח עשתה לי יעשה לה קורת רוח כופין את היורשין ועושין לה קורת רוח מ"ט מצוה לקיים דברי המת * אמר אמימר המפקד עבדו אותו עבד אין לו תקנה מ"ט גופיה לא קני ליה אירוסא הוא דאיכא גביה ואירוסא לא מצי מוקני ליה א"ל רב אשי לאמימר * והאמר עולא אמר רבי יוחנן * יורב חייה בר אבין אמר רב אחד זה ואחד זה יצא לחירות וצריך גט שחרור א"ל * צריך ואין לו תקנה איכא דאמרי אמר אמימר * המפקד עבדו ומת אותו העבד אין לו תקנה מאי מעמא גופיה לא קני ליה אירוסא הוא דאיכא גביה ואירוסא לבריה לא מורית א"ל רב אשי לאמימר והא כי אתא רב דימי א"ר יוחנן דרב דימי טעותא היא א"ל מאי טעותא דלא אמרה בלשון שחרור הא אמרה בלשון שחרור הכי נמי א"ל אנא כדרב שמואל בר יהודה סבירא לי ההוא דסקרתא דעבדי דאודבן לעובד כוכבים כלו מרווחת בתראי אתו לקמיה דרבינא אמר להו זילו אהדרו אבני מרווחתא קמאי ויכתבו לכו גיטא דהרותא אמרו ליה רבנן לרבינא והאמר אמימר המפקד עבדו ומת אותו העבד אין לו תקנה אמר להו אנא כרב דימי סבירא לי אמרו ליה דרב דימי טעותא היא אמר להו מאי טעותא דלא אמרה בלשון שחרור הא אמרה בלשון שחרור הכי נמי והלכתא כרבינא ההוא עבדא דבי תרי קס חוד מטיירו ושחררתי לפלגאי * אמר אידך השתא שמעי רבנן ומפסדי ליה מינאי * אול אקנייה לבנו קטן שלהה רב יוסף בריה דרבא לקמיה דרב פפא שלא ליה * ככאשר עשה כן יעשה לו גמולו ישיב לו בראשו אנן קים לן בינוקא דמקרבא דעתיה לגבי זויי * מוקמינן ליה אפטרופוס ומקריש